

1.

Narodila som sa. Ale to asi každý, nikto sa tu nezjavil a nepadol z vesmíru. Ženy sú vraj z Venuše, no to je podvod. Mala som nejakých štyridsaťdeväť centimetrov, keď som sem prišla. Nie, nepadla som z pôrodného kresla, ako by si to pár ľudí mohlo myslieť. Preskakovať mi začalo neskôr. Vlastne, zmúdrela som neskôr! Ale poporiadku.

Moje konzervatívne spolužiačky by boli rady, keby som vtedy, pred trinástimi rokmi skutočne z toho kresla spadla na hlavu. Moji poddaní ma oslavujú. Volám sa Michaela. Žiadna Miška! Michaela! Nijaké iné ani nové mená. Pokiaľ ich neschválim ja. Občas mi moje poddané povedia aj princezná alebo cisárovná. To beriem. Bedač bude len bedač. Kasta na škole – to som ja a zopár mojich oddaných posluhovačov. A pozor! Nie som namyslená! Takže to by bolo tak všetko a môžeme to ukončiť. Hej! A neriešim lásku. Nepotrebujem, aby mi na plece do mojej drahej značkovej mikiny vlieval sla-

né slzičky nejaký chlapček. Nepotrebujem byť fl'akatá ako tá fialová kravička na obaloch kalorických bômb. A úlohy si píšem sama. Jasné, po konzultácii s Janicou, no píšem si ich zásadne sama. Grafológia. To aby ma nik neusvedčil. A ešte poznám jeden podobný pojem. Grafo-mánia. To je Laco. Grafoman, básnik. Vždy mi vypisuje kvantá básničiek, poviedok, esejí a ja neviem čoho ešte. A vôbec sa netají tým, že ma miluje. Lenže mňa miluje polovica školy. Takže, ak si to rozdelím, jedna polovica školy sú dievčatá a tá druhá chlapci. Vychádza mi iba jedno. Milujú ma všetci chlapci v škole. Stále sa vám zdá, že sa akože chválim? Hned' vás o niečom presvedčím. Ako pomáham a robím, hm, charitatívnu činnosť. Zachraňujem spolužiačky pred depresiami, rozpadom ich vzťahov a veľkými slzami.

„Prečo plačeš, Zuzka?“

„Stano ma nechal.“

„A to kvôli nemu plačeš? Netráp sa! Nájdeš si iného Stana. A aj on ťa potom nechá!“

„Prečo sa mi smeješ, Michaela?“

„Nesmejem, len ti chcem ukázať ten správny smer!“

Vedela som, že sa Zuza pridá do mojej zoologickej záhradky. Potrebujem silnú základňu a možno raz, keď budem veľká, pardon, dospelá, možno budem prezidentka. No mne sa viac páči systém feudálny. Kráľovná a poddaní. Myslím, spravodlivá kráľovná.

V škole mám aj oponentov. Vidíte a počujete? Vyberané slová, vyberaná spoločnosť. A veľká Michaela to všetko riadi a zastrešuje...

Nebaví ma jedno. Hranie basketbalu, volejbalu a čo ja viem akého balu. Nikdy nebudem kopírovať tínedžerov z amerických škôl. Dokonalých a perfektných. Človek musí mať chyby, aby o nich vedel a aby ich potom napravil! Ak to vôbec dokáže. Vau! Toto by pokojne mohlo byť moje krédo.

Pokiaľ som toto všetko dokázala, neskutočne som trpela. Mama vyhodila otca z domu, keď som mala týždeň. Keď som na to prišla, začala som jesť, priberať, no potom, keď som sa mohla ako tak stretávať s otcom, som zasa začala chudnúť. Môj otecko má štyridsať rokov,

no vyzerá úžasne. Ja viem, tam v tých riadkoch hore som písala, že sa nenamotávam láskou, no môj oco je chlap, akého treba hľadať. Je stále opálený, pracuje ako šéfkuchár na výletnej lodi, je štíhly, svalnatý, na ruke má tetovanie. Moje meno! To sa mi veľmi páči. Ak nájdem podobného chlapa, nechám všetko tak. Lenže to sa asi nestane. A odbočujem od témy. Všetko som si vydrela. Večný zápas. Ani kráľovná som nikdy nebola. Predtým vládla v škole pyšná Lucia. Sprostá, oh, pardon za slovo. Nemala to vo vrchnej časti hlavy v poriadku. Koľkokrát som sa jej pýtala, či v hlave nosí rozum, alebo mozog. A nikdy mi na takú jednoduchú otázku nedokázala odpovedať!

Ona a jej šumienky ma ponižovali. Robili mi všelijaké veci, napríklad mi dávali do tašky závažia. Alebo mi po telocviku naliali do sprchovacieho gélu med. Niekedy aj polievkové korenie. No a pri obede? Tam mi zasa uvoľnili vrchnák solničky. Nevidela som to. Potom ma triedna uča poprosila, aby som jej podala sol', a tak som tú sol' preniesla na učiteľský stôl. Nebaví ma to tu rozotierať a nikdy neplačem. Mama vraví, že som celý oco. Hrdá a tvrdá ako

skala. Vraj som dievča v koži chlapa! Mama nikdy nezvykne spomínať otca, no v poslednej dobe, odkedy sa od nás odsťahoval môj starší brat Jakub, to so mnou údajne mama nezvláda. Vrásky. Brat, ten bol v pohode. Odišiel za prácou do Anglicka. Mňa angličtina nebaví. Nuda. Pod'me d'alej.

Ja a moja kasta, moje slúžky, nazývam ich takto, lebo mi to dovolili, sme naozaj dobre organizované. Nepodceňujeme jedna druhú a ani ja sa nad ne nevyvyšujem. Vybrali si ma za šéfkou z jedného prostého dôvodu. Zbila som najväčšieho grázla v škole. Brat Jakub ma naučil zopár ťahov. A ja som ich naučila moje dievčatá. Nie všetky, aby ma nemohli prebiť. Tie najzákernejšie hmaty som si nechala v talóne. Že vyberané slová? Hm, dámy. Som sčítaná a nebojím sa povedať, že mám rada aj vážnu hudbu. Viem dokonca hrať podľa nôt na klavíri. Lucia sa mi zato smiala, no keď som sa jej opýtala, čo vie ona, mykla plecami. Mykať plecami vedela slušne, inak však nevedela nič. Nevedela, že Bizet napísal Carmen, že najkrajšiu sonátu – „múnlajtku“ napísal Beethoven. Nechcem sa chváliť, no nemôžem za to,

že som taká dokonalá. No uznávam, túto vetu som si mohla odpustiť.

Chcelo by to nejaký príbeh. Dobrodružstvo. Na lásku už nemyslím. Tá ma prešla, keď som mala deväť. Prechádzala som pubertou. Laco mi už vtedy písal básne. A dnes mi ich posiela v esemeskách. Chlapci by podľa mňa nemali písať básne. Nepristane im to. Ja tu síce nie som na to, aby som súdila, no chlap by mal hrať hokej. A futbal! Doma mám polepené steny hokejistami a futbalistami. Doma. Ach jaj, moje kráľovstvo. Vo svojej izbe som najradšej. Nerada to priznávam, no mám plyšového leva. Od ocka. Dostala som ho, keď som bola mladšia. Oco mi ho venoval, aby ma ochraňoval. Levy sú silné. Aj môj ocko je lev. Ja som zasa baran. Ale ani s tým sa nikomu nechválím. Mám rada tajomstvá. Svoje tajomstvá. Preto končím túto kapitolku. Baj, baj, na ďalšej strane. Papík 😊